

No. 11. }

November 1884.

{ 10de Aargang.

Hold dig færdig!

Som : O du store Seierherre.

Op af Synden,
Op af Dynden,
Snart herop, du Adams Barn!
Du er væltet
Kof og æltet
Ned i Ondstabs dybe Skarn.
Gi, hvi ligger du og sover?
Kom din slidne Sjæl ihu!
Naadens Flod den løber over;
Reis dig, skynd dig, vadst du nu!

Eiden spinder,
Eiden rinder,
Tiden flyver hastig bort;
Tag dig vare
P din Fare,
Da din Time er saa fort!
O, du saar jo ei at vide,
Hvor din Død kan slaa paa Lur;
Tænk paa Evighed i Tide,
Om den ei stal blive sur!

Hold dig færdig,
Ren og værdig
Til din store Bryllupsfest!
Ei' at være
Der i Ære
Jesu Brud og Himmelgæst!
Gud inddøp dig, strøb at træde
Frem for ham med Bøn og Bod!
Tvæt da strax dit slidne Klæde
Hvidt i Lammets røde Blod!

Ambrosius Stub.

Den fangne Sjager-Pige.

(Forts. fra forr. No.)

Om Natten var Vandet mod Formodning faldt, saa at han uden Fare kunde sætte over Floden og hurtig naa Kolonien. Undervejs saa han flere Cherokefere, som formodentlig ogsaa hørte til Streiftoget. Han kom dem imidlertid ikke saa nær, at han kunde se sig om blandt dem. Vilde ikke ligeledes Troppen med den lille Pige være draget ham forbi, om ikke Gud havde sat en Hindring for hans Rejse? Herrens Raad ere underbare, og herligt forev han dem ud.

Denne Begivenhed gjorde et dybt Indtryk paa Missionæren, og den lille Sjager-Pige laa ham fremdeles paa Sindet. Med Længsel ventede han paa Underretning om hende fra Brainerd. Han fortalte denne Historie til nogle gode Missionsdemmer, som boede i en liden By, hvorigjennem hans Vej gik. En Frue blev derved saa grebet af Medlidenhed, at hun strax sendte 150 Daler til Barnets Udløsning. Hjertelig glad over dette andet Tegn fra Herren, at han vilde antage sig Barnet, skrev han den glade Efterretning til Brainerd saa hurtig, som han kunde. Men deraf modtog han et bedrøveligt Svar. Barnet var ikke der; Indianerne havde ikke holdt sit Løfte. Dog Missionærens Tro paa Herrens Hjælp vakkede ikke. Han aflod desaaarsag ikke at søge efter Barnet for at stille hende under kristelig Beskyttelse. Endelig efter megen Besvær fandt han hende i en Cherokeferhytte, hvor hun legede med andre Born. Den lille Pige erindrede endnu den Mand, der havde været saa venlig mod hende, sprang imod ham og var ganske fortrølig med ham.

Nyttens Herre var ude paa et Streiftoget og kom ikke snart tilbage, han havde befalet, at Barnet ikke skulde udløses, uden at de fik en Negerpige i Bytte. Paa saadanne Betingelser kunde vor Ven naturligvis ikke gaa ind. Hjertelig bedrøvet vendte han tilbage til Brainerd, idet han satte sit Haab til Ham, for hvem Intet er umuligt. Ved Ankomsten derhen fandt han en indsydelsesrig

anseet Embedsmand i Besøg der; af denne, der var en trofast Missionsven, lovede han sig Deltagelse og maasse ogsaa personlig Hjælp til at udfri Barnet fra Hedningerne. Hans Forventning blev heller ikke stiftet; men Herren prøvede dog endnu deres Tro i fire lange Maanedes, før han gav Sagen det Udfald, som de saa inderlig ønskede.

Endelig kom der Bud, at Barnet var i deres Nærhed, og ved Løsepengens Modtagelse skulde hun overgives til Anstalten. Deres Glæde var saa stor, at Skolens Forstander selv strax red til det betegnede Sted for at modtage Barnet. Da han saa den lille Forældreløse, sagde han til hende, at han vilde nu være hendes Fader. Hun saa et Dieblis alvorligt paa ham, derpaa tog hun sin lille Hue af og rakte ham den til Tegn paa, at hun modtog hans Tilbud og vilde gaa med ham. Han satte hende foran sig paa Hesten, og den Lille var snart saa fortrølig med ham, at hun gav ham af de Klodder, som man havde givet hende med, tilsidst lagde hun sit Hoved til hans Bryst og slumrede rolig ind. Paa denne Maade blev hun bragt sovende ind i det Hus, som for Fremtiden skulde være hendes Hjem. I Beyndelsen saa hun sig forstærket om ved Synet af de mange hvide Mennesker og det store Hus, hvis Mage hun aldrig havde seet; men, da hun kom sammen med Børnene, der talte hendes Sprog, var hun strax som hjemme. Alle Missionsfamiliens Medlemmer fik hende snart meget kjær, men isærdeleshed et Egypcar, der nylig havde mistet en liden Pige af omtrent samme Alder. De udbad sig den Lille for at antage hende som deres eget Barn og opdrage hende sammen med deres egne noget yngre Døtre. Saaledes havde det stakkels Barn ved Herrens hjærlige Førelse igjen fundet Forældre, der opdrog hende i Tugt og Herrens Formaning, og som i Bonnen bar hende frem for Gud.

Vor lille Lydia (dette Navn var givet hende efter den kristelige Veninde, der havde betalt Løsepengene for hende) var snart ganske som hjemme i de nye Omgivelser; hun var

ligesaa munter, naar hun legede med sin lille Pleiefoster Katrine og de andre Børn, som sittig i Stolen. Hun var et opvakt Barn, der gjorde gode Fremskridt. Hendes Pleieførelde elskede hende høit og behandlede hende i alle Maader som deres eget Barn. Saaledes nød nu Lydia alle Fordele af en kristelig Opdragelse, og navnlig hvilede Forbønnens Velsignelse over hende. Hvilken Forskel mellem hendes nuværende Stilling og den hvori den kristelige Kjærlighed fandt hende.

Denimod Slutningen af Marts 1818 kom den Esterretning til Brainerd, at der blandt Cherokeseerne endnu befandt sig 2 Sjager-Børn, en Pige og en Gut, og at Cieren var villig til at give dem fri mod Lospenge; det blev tilføiet, at Pigen var en ældre Søster af Lydia. Dette Tillæg var ikke nødvendigt for at opvække den kjærligste Deltagelse for disse Børn hos Guds Tjenere i Brainerd. Anstaltens Bestyrer begav sig strax paa Veien ledsaget af sin Søn for at opsøge Børnene.

I ni Dage red de omkring og maatte lide meget Ondt af det slette Veir og de næsten ufremkommelige Veie; men Kristi Kjærlighed drev dem, saa de ikke agtede Besværighederne. Endelig fandt de Børnene. Pigen syntes at være omirent 15 Aar gammel, og det viste sig, at hun virkelig var Lydias Søster; Gutten var ikke mere end 4 a 5 Aar gammel. Desværre havde den Mand, i hvis Hænder Børnene befandt sig, enten skiftet Sind eller aldrig været villig til at frigive Børnene. Alle Missionærens Overtalelser og Tilbud vare forgjæves, og de maatte drage hjem med usforrettet Sag. Dette var en haard Prøvelse; men deres Tro aflod ikke, og deres Kjærlighed trættedes ikke. Efter en Tids Forløb hørte de, at Gutten var solgt til en hvid Handelsmand.

Lydias Pleieførelde havde ved en Missionærsreise i Vesten Aaledning til at indhente Oplysninger herom og erfarede, at Gutten atter var solgt til en Anden og nu befandt sig paa de Forenede Staters Øbet. Grundet paa denne Esterretning og drevet af kriste-

lig Medlidenshed, begav en ung Mand, der boede i Nærheden af Brainerd, sig paa Veien for at befri Gutten fra det Slaveri, hvori han mod Landets Love befandt sig. Af Regjeringen blev han udrustet med Fuldmagt til at tage Gutten med, hvor han fandt ham. Han tiltraadte sin Reise ledsaget af to andre Mænd, og efter en lang og møjsommelig Søgning lykkedes det dem at finde Gutten. Med al mulig Forsigtighed nærmede han sig Huset og fandt Barnet liggende ganske nøgent paa Gaardspladsen. Han tog ham strax paa sin Arm, inden han endnu havde underrettet Cieren om Hensigten med sit Besøg. Øvrighedens Fuldmagt tvang Manden til at udlevere Gutten; han nægtede at have villet gjøre ham til Slave. Derimod blev det vore kristelige Venner fortalt af Naboerne, at den onde Mand havde udgivet Gutten for et som Slave født Mulatbarn, og at han om nogle Dage igjen vilde sælge ham. Saaledes blev da ved Guds kjærlige Tilskikkelse et andet Sjagerbarn befriet fra Fangenskab og givet en kristelig Opdragelse. Den lille blev med Glæde og Tak til Gud optaget i Anstalten og givet Navnet Johannes efter sin Befrier. Han var allerede den første Daa som hjemme og blev saameget lettere kjendt, som han havde lært at tale Engelsk temmelig godt. Hans opvakte, let modtagelige Aand viste sig snart i de kvikke og træffende Svar, han gav, og den udviklede sig ogsaa ret glædeligt under Undervisningen. Trods alle Ansværgelser kunde man desværre ikke erholde nogen Esterretning om Lydias Søster. Det arme Barn var draget langt ind i Stepperne med sin Herre, og intet Spor var at opdage af hende mere. Hvor usportlige ere Guds Veie og uransagelige hans Raad! Thi hvo har kjendt Guds Tanker eller været hans Raadgiver? Eller hvem har først givet Ham, at det igjen skulde blive gjengjældt? Den lille Lydia havde fundet Raade for Guds Zine, hun tiltog som i Alder saa og i Forstand, og snart viste sig i hendes Hjerter utvilsomme Spor af den Helligaands Raade-

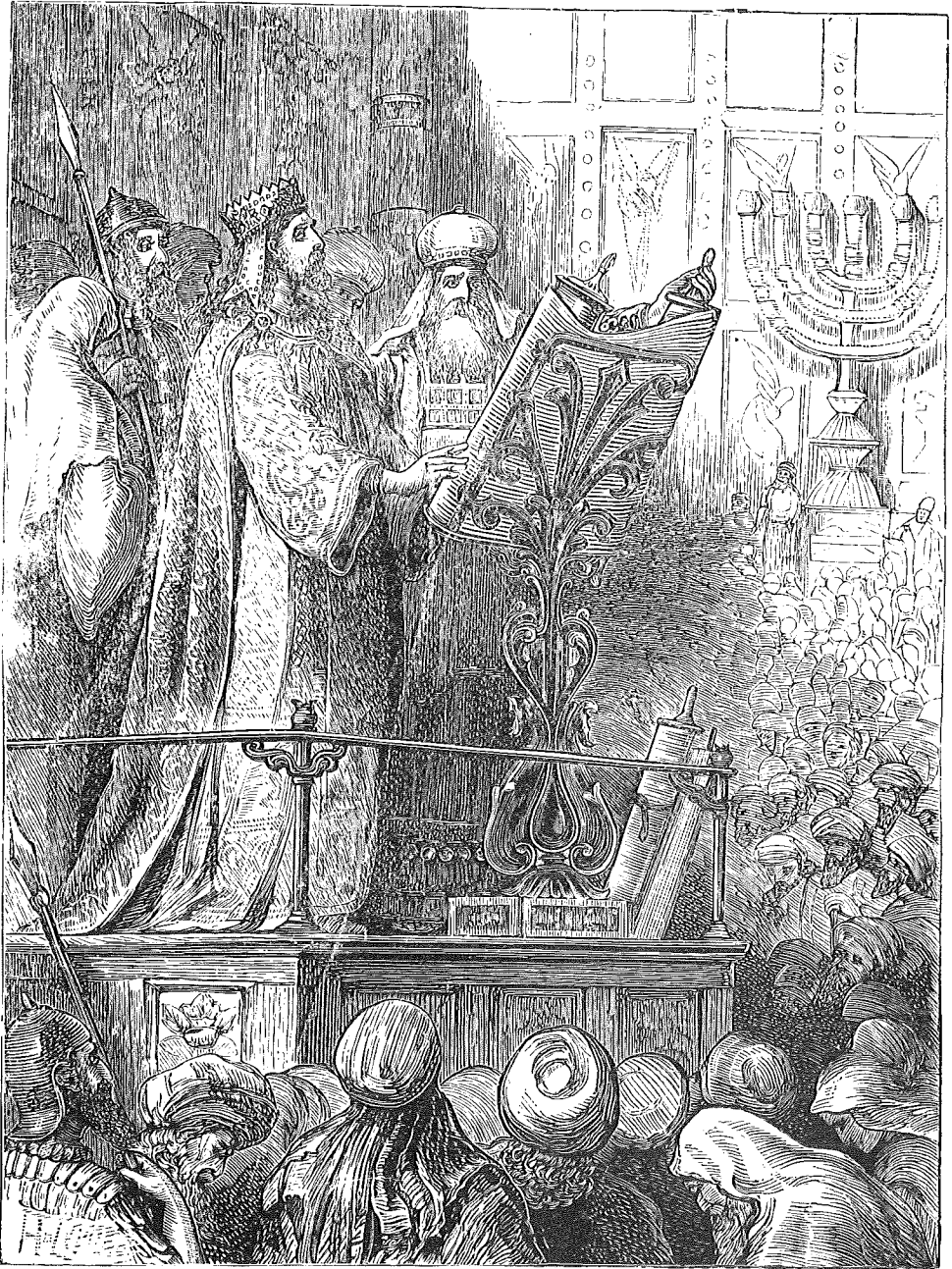
(Fortsættes paa Side 86.)

En Indfødt fra Kasmir.

Kong Josias læser Lovbogen i Templet.

(2 Kong. 23)

arbejde, der af den opmærksomme Moder blev pleiet med om Trostkaab. I Begyndelsen, naar den kjære Lille hørte tale om Gud, saa hun paa Moderen med store Dine og sad, som om hun sov, aldeles hensunken i Tanker over det Nye og Ubekjendte, hun hørte. Hendes træffende barnlige Spørgsmaal viste, hvor dybt det Hørte trængte ind i hendes Sind. Saaledes spurgte hun da hun hørte, at Gud havde skabt hende og alle Ting, hvem der havde skabt den store Gud, og hvor han boede. Da hun herpaa havde faaet en for hende fattelig Fortklaring forlangte hun strax at gaa til Himmelen for at komme til den kjære Gud; thi, sagde hun, saa kjær, som hun ogsaa havde Fader og Moder, og saa gjerne som hun vilde være hos dem, saa maatte det være endnu bedre hos Gud i Himmelen. Fortællingerne om Frelseren gjorde et dybt Indtryk paa hende. Hendes livlige Aand optog dem begjærligt, og hun beholdt dem i sit Hjerte. Hendes omme Hengivenhed for Pleieforældrene var for dem en kjær Belønning for den Kjærlighed, hvormed de havde optaget det foreldreløse Barn i sine Hjertes og sit Hus. Hun erindrede endnu sine Forældre; om sin Fader vidste hun Lidet at fortælle; men Mordet paa hendes Moder havde gjort et saa dybt Indtægts paa hendes omme barnlige Gemyt, at det skrættelige Billede var uudslættelig indpræget i hendes Erindring: "Vi sad", saaledes fortalte Barnet, i Stjul mellem Buxene, for at de onde Mænd ikke skulde finde os; men da kom en grusom Mand og stød min Moder i Brystet, saa at hun faldt om i Græsset, og Blodet flød udover Jorden; da skreg jeg og var frygtelig bange. Men den onde Mand tog mig op paa sin Hest og satte afsted. Siden har jeg ikke mere set min Moder." Hun fortalte ogsaa, at, da de engang stulde sætte over en Flod, faldt hun af Hesten og i Vandet; hun gientog ofte, at hun havde passet paa Hesten og om Matten ingen Seng havde haft og med Barnt at spise osv. Hun udtalte sig ofte glad og fornøiet over, at den kjære Gud havde sendt den gode Mand for at hente hende til Brainerd.

Efterhaanden viste der sig i det barnlige Hjerte stebte tydeligere Spor af den Helligaands Naadegjerning. Saaledes var hun idethelstetaget lydig og let at lede. Undertiden tom dog Ulydighed og Egenfindighed tilsynne; men da var hun altid meget bedrovet derover og bad under hede Taarer den Herre Jesus om Tilgivelse for sine Synder. Overhovedet havde hun stor Lust til at bede; hun begyndte allerede tidlig, foruden de udenad læste Bønner, at bede med egne Ord. Saasnart hun kunde læse, og det havde hun lært i et Aar, tilligemed det engelske Sprog, læste hun med Glæde Guds Ord og lærte mange Skriftsteder udenad. Ligeledes lærte hun mange skønne Smaaafsnit og havde megen Glæde af at synge dem.

Hendes Pleieforældre saa med taknemmelig Glæde, hvorledes denne lille Blomst, der af Guds Haand var omplanted fra Hedenskabets Mørke til hans Kirkes Have, udviklede sig. Kun en Ting bekymrede dem ofte meget, nemlig Barnets svage Helbred. Den lange Reise, som den Lille havde foretaget i den spæde Alder, gennem Stovene og tilhæft i det barste Høstveir, og senere den haarde Behandling i Cherokeeskytten havde svækket hende, saa at hun altid blev svagelig trods den omhyggeligste Pleie. De tænkte da ofte med Sorg paa, at det muligens kunde behage Herren at anbefro dem Barnet kun for en kort Tid og snart fordre det tilbage af deres Hænder. — Hun blev ogsaa altfor tidligt taget fra dem, om end paa en anden Maade end de havde tænkt. Pleieforældrene og de øvrige Missionærer havde ofte frygtet for, at Osager-Stammen gennem Regjeringen kunde forlange Børnene tilbage, dersom deres Ophold blev dem bekjendt. Men de beroligede sig da altid med, at dette ved den store Afstand fra Osager-Stammens Land ikke vilde ske. De bleve derfor meget smertelig overraskede, da der kom en Bekjendtgørelse fra Origheden. 2 Aar efter at Lydia var kommet til Anstalten, at begge Osagerbørnene vare bleve tilbagefordrede af deres Stamme.

Hvilken Sorg denne Esterretning for-

aarsagede de kjærlige Venner, der havde saa stor Kjærlighed til de dem, af Herren skændede Børn, kunne vi bedst se af et Brev, som Lydias Pleiefader skrev til en Ven den 4de August 1820.

Han skrev saaledes: "Vor Trang til Eders Forbøn er stor; Herren har sendt os en tung Provelse. Vor elskede lille Lydia er bleven tilbagefordret af Sjager=Stammen, og vi vente daglig, at hun skal blive afhentet af Regjeringens Sendebud. Vi have endnu ikke haft Mod til at sige det til BARNET; men idag maa hun vel have hørt derom af Andre. Hun kom grædende til sin Moder og sagde: "Moder! Moder! er det vel sandt? man har fortalt mig, at der skal komme Folk og hente mig bort herfra; men du vil dog ikke lade dem tage mig med, Moder, ikke sandt? Jeg vil blive hos Eder!" Min Kone blev saa overvældet af Sorg, at hun Intet kunde svare; hun sluttede hende kun under hede Taarer i sine Arme. Naturligvis vil det blive BARNET ligesaa tungt at forlade os, som det er ethvert Barn i hendes Alder at forlade sine Forældre, og for os kunde ikke Adskillelsen fra denne elskelige Lille være tungere, om hun var vor egen Datter. Vi tør neppe haabe, at vore indtrængende Ansøgninger til Regjeringen vil føre til nogen Forandring; dog for Gud er ingen Ting umulig. Han regjerer efter sin Vilje; hans Veie ere usporlige og dog idel Kjærlighed. Bed De ogsaa ret inderlig for os!"

Spændingen angaaende Udsaldet af Regjeringens Mellemkomst varede til 22de August. Paa denne Dag ankom en af Regjeringen udsendt Mand med den Befaling, at begge Sjager=Børnene skulde overgives ham.

Han bragte ogsaa en særdeles venlig og deltagende Skrivelse til Missionærerne, hvori det blev lovet, at Alt, hvad der kunde gøres, skulde blive gjort for at bevæge Sjagerne til frivillig Tilbagegivelse af Børnene. Overleveringen maatte imidlertid ske, da det var det eneste Middel til at undgaa megen Blodsudgydelse. "Vi søle med inderlig Deltagelse", — saaledes sluttede Skrivelsen, "hvor tungt det maa være for Eder, at disse Børn bort-

tages fra Eders kristelige Kjærligheds Pleie. Vi paa vor Side skulle bruge alle de Midler, der staa i vor Magt, for at opnaa deres Tilbagegivelse. — Budet, der har den Op-gave at føre Børnene til deres Stamme, vil antage sig dem med al mulig Omhu og Kjærlighed. Vi bede Eder ogsaa om at udruste Børnene godt til denne Rejse med Klæder og, hvad de ellers maatte behøve, paa vor Bekostning."

Den Sorg, som denne Gjæretning fremkaldte i hele Missionsanstalten, kan bedst beskrives med Missionærernes egne Ord, tagne af deres Dagbog.

"Denne Underretning" — skrive de — "er saa smertelig for den hele Missionsfamilie, at vi ikke kunne beskrive vor Sorg derover; men tungest træffer dog Sorgbudskabet vor kjære Lydias Pleieførelde. Allerede for flere Uger siden bleve vi underrettede om, at Børnene vare tilbagefordrede, og vi havde al Grund til at frygte for, at denne Udlevering vilde blive nødvendig. Imidlertid haabede vi endnu, at vore Bønsskrifter til Regjeringen ikke skulde blive uden Følger; vi havde nemlig andraget om, at Børnene maatte blive hos os, til deres Opdragelse var fuldendt. Nu er alt Haab forbi. Vi maa nu overgive disse dyrebare elskede Børn, ikke i Dødens Arme, men i Hedensfaves mørke Magt, som atter truer dem. Vi formaar nu intet Andet at gøre for dem end paa det Barmeste at anbefale dem til den gode Hyrdes trofaste Varetagt og Pleie. Vi have det Haab, at han af sin Naade vil bevare disse sine smaa Lam, der ere ham helligede, og holde sin Haand over dem midt i Heningernes Nat, at deres Livs Lys ogsaa der kan lyse for dem og bringe Ordets Sæd i deres Hjertes til at vore og bære Frugt. Særdeleshed have vi det faste Haab om vor Lydia, at Herren vil fuldføre den gode Gjærning, som synlig er begyndt i hende, til Jesu Kristi Dag. Vi kunne nu kun tilbagegive det os en Tid anbetroede elskede Barn med den Bøn: Møgt nu selv dit Lam, du trofaste Hyrde, du, som bærer de smaa Lam ved dit Hjerte!"

(Forts.)

Til Billederne Pag. 84 og 85.

1. Kashmir er en Dal i det nordlige Indien. Den er paa alle Kanter indsluttet af Himalayas høie Sneffjelde. Selve Dalen er dog overmaade frugtbar, har et yndigt Klima og udfolder en henrivende Naturskønhed. Den er ogsaa bekjendt for sine Gjæder og for de kostbare og fine Shawler, som komme derfra.

Midt i Naturens Yppighed lever dog Folket der et forædligt Liv. Indbyggerne ere dels Muhamdanere, dels Brahminer. De ere dybt nedfunktne i sædelig Henseende, ubeskrivelig suidige og dovne og staa under en slet Regjering.

2. Kong Josias blev en Reformator i Juda Rige. Ypperstepresten Hilkia fandt igjen frem den længe glemte Lovbog i Herrens Hus, og Kong Josias samlede i Templet "alle Juda Mænd og alle Jerusalems Indbyggere og Præsterne og Profeterne og alt Folket, baade Smaae og Store, og han læste for deres Øren alle Pagtens Boges Ord", lagde dem det paa Hjerte og forpligtede dem derpaa (2 Kong. 22. 23).

Saaledes Luther, hvis Reformation vi i denne Tid med Tak til Gud komme ihu.

Herrens Bog var lagt paa Hylben,
Eventyr i Kirken lød;
For en Krone, for en Gylben
Himmerig tilfals man hpd.
Morten Luther med Guds Ord
Læudte lys igjen paa Jord,
Saa hans Navn skal gaa med Solen,
Straale under Naadestolen.

Smaastrykker.

Et orkesløst Menneskes Dag er ikke andet end en sovnløs Nat.

Sandtørn danne Vjerget, Minutterne Naret, flygtige Tanker ofte Gjærninger af den største Betydning for Ens evige Skjæbne. Anse derfor Jntet for ringe!

Af en Gnist kan blive en stor Ild; en Løgner og en Morder ere Nabobørn.

Kristi Gjenkomst.

Mel. Deilig er den Himmel blaa.
Mitte Drot! igjen du kommer
Som al Verdens strenge Dommer:
Alle Skyer klammer sprude,
Da er Naadens Time ude,
Alle Engle raabe De.

Hør os nu i Naadens Fylde!
Straf os ei, som vi forskyldte!
Vogt vor Sjæl for Skam og Skade!
Hør os, høi os, gjør os glade!
Lad os se din Herlighed!

G a a d e.

Kun een Gang om Naret en Klædning vi saar,
Og den af utallige Stykker bestaar.
Den skinner saa vakker i Sollysets Glænde,
Naar Straalerne brydes i Dugperlers Krands.
Den følger for Vinden, hvor den farer hen,
Imedens vi neie og bukke for den.
Vi skifte ei Mode fra Nar og til Nar,
Stjænt særskilt i Snit for hver Slægt den fremstaar.

Kun een Gang om Naret vi klæde os af
Og lægge vor Dragt med et Sut i sin Grav.
Da stande vi nøgne, saa fattig' og arm',
Mens Andre sig putte i Pelsen saa varm.
Vel stundom en Pels vi ogsaa kan faa;
Men den er saa let og maa snarlig forgaa;
I den staa vi fagre, i skinnende Strub,
Ja pyntet saa høitidsfuldt, ret som en Brud.

Oplosning

paa Gaaden i No. 9:

R a a b u l.

Vigtig opløst af R. K., Lakesboro, Minn.;
D. B. P., Union Prairie, Minn.; M. N. O.,
Gaton, Wis.; P. M. L., Urnes, Minn.; J.
N. J., Kindred, Dac.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.